

DİDEM MADAK

AH'LAR AĞACI

metis

DİDEM MADAK AH'LAR AĞACI

İzmir doğumlu (1970-2011). Liseyi İzmir'de tamamladı. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. İlk şiirleri *Sombahar* ve *Ludingirra* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı *Grapon Kâğıtları* (2000) ile İnkılâp Kitabevi Şiir Ödülü'nü aldı. Sonraki yıllarda iki kitabı daha yayımlandı: "*Ah"lar Ağacı* (Everest, 2002) ve *Pulbiber Mahallesi* (Metis, 2007). 2008'de kızı Füsün dünyaya geldi. Kasım 2012'de şairin bu üç kitabının tekrar basımlarını yayımlıyoruz.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
Ah'lar Ağacı
Didem Madak

© Vârisi: Füsun Çelik, 2012
© Metis Yayınları, 2012

İlk Basım: Everest Yayınları, 2002
İkinci Basım: Metis Yayınları, Kasım 2012
Dokuzuncu Basım: Şubat 2015

Kapak ve Görsel Tasarım:
Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-875-0

DİDEM MADAK AH'LAR AĞACI

metis

İÇİNDEKİLER

Ah'lar Ağacı 13

Siz Aşktan N'anlarsınız Bayım? 35

Kalbimin En Doğusunda 39

Samson ve Dalila 43

Pollyanna'ya Son Mektup 47

Müsveddeler 53

Karınca Kumu 61

Ağlayan Kaya 65

Paragraf Başı 69

Ah... *ünl.* 1- Sesin tonuna göre pişmanlık, öfke, özlem, beğenme gibi duygular anlatır.

TDK Türkçe Sözlük

**Sesimin tonunu emanet ettiğim
AHLAT AĞACINA...**

AH'LAR AĞACI

1.

Bir ilaç içsem bari diye düşündüm,
Biraz kolonya sürünsem,
Ferahlasam, pencereyi açsam.
Şöyle bir şey yazdım sonra:
Yağmur, çamurlu bir elbise dikiyor şehre
Sıkılıyoruz hepimiz bu çamurlu giysinin içinde.
Bebattı,
Bir şiire böyle başlanmazdı.

İç ses, diye söylendim,
Ardından Yıldırım Gürses...
Aptal aptal güldüm bir de buna.
Ayşecik vazoyu kırıyor
Ve "tamir et bakalım" diyordu babasına.
Yapıştırırsam da parçalarını hayatımın
Su sızdırıyordu çatlaklarından.
Karnabahar kızartmıyordu asla
Başroldeki kadınlar.

Güçlü bir el silkeledi beni sonra
Sanırım Tanrı'nın eliydi.
Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan.
Binlerce yeşil gözü olan bir zeytin ağacı gibi,
Çok şey görmüşüm gibi,
Ve çok şey geçmiş gibi başımdan,
Ah.. dedim sonra
Ah!

İç ses, diye söylendim
Çocukken şöyle dua ederdim Tanrı'ya:
Tanrım bana hiç erimeyen,
Kırmızı bir bonbon şekeri yolla.
Eski tül perdelerden gelinlik biçerdik
Kardeşimle kendimize durmadan,
Olmayan çayları,
Olmayan fincanlardan içerdik.
Olmayan kapıları açardık,
Olmayan ziller çaldığında.
Siyah papyonlu olurdu mutlaka
Resim defterimizdeki damat.
Yedi günde yarattığımız dünya
Mutlu olurduk pastel boya koksa.

Ve şimdi şöyle dua ediyorum Tanrı'ya:
Olanlar oldu Tanrım
Bütün bu olanların ağırlığından beni kolla!

Kaybolmak istemiştim bir zamanlar
Kapının arkasında yokum demiştim
Ve divanın altında da.
Bulamazsınız ki artık beni,
hayatın ortasında.
Kaybolmak istemiştim bir zamanlar
Beni kimse bulamazdı
Tanrı'nın arkasına saklansam.
O kocamandı, en kocamandı o.
Bir kız çocuğunun hayalleri kadar.

Bir zamanlar kendimi
Bulunmaz Hint kumaşı sanmıştım.
Kaç metredir benim yokluğum?
Benden daha çok var sanmıştım.
Benim yokluğumdan dünyaya
Bir elbise çıkar sanmıştım.
Dünyanın çıplaklığına bakmaya utanmadan
Sonunda ben de alıştım.
Ah.. dedim sonra,
Ah!

Güzin Ablası kitaplar olan bir kızdım,
İçim sıkılmasa o kadar
Tek bir satır bile okumazdım.
Taşbebeğim ters çevrilince ağlardı
Bir derdi var derdim.
Derdimi demeyi ben taşbebeğimden öğrendim.
Ninni derdim, ninni bebeğim!
Cam gözlerini kapardı, naylon kirpiklerini.
Plastik gözkapaklarının ardında,
Bilirdim rüyaları yoktu bebeğimin,
Gözyaşları da.
Ağladıkça tükürüğümden sürerdim gözaltlarına.
Bu kadar kolay harcamazdım rüyalarımı,
Kırmızı çantamda bayram harçlıklarım olmasa.

İnsan ıtır ekmeği ısırđında,
Kırıklar dolar kucağına,
İşte orası umudun tarlasıdır.
Ve orada başaklar ağırlaştığında,
Sayısız ah dökölürdü toprağa.

İç ses, diye söylendim

Ve ah dedim sonra,

Böyle ah demeyi beli bükük bir ahlat ağacından öğrendim.

Dallarına salıncak kurardı çocuklar,

Hızlı yaşanan bir hayatın şarkılarıydı salıncaklar.

Meyveleri tatsızdı

Eski bir lanetten dolayı

Herkes dişlerdi acı meyvelerini,

Ve herkes söverdi ona.

İsmi yazardı herkes onun bağına,

Ah derdi o. Ah!

Bıçağın ucundaydı insanların hafızası

"İnsan unutturandır

ve insan unutulmaya mahkûm olandır."

Tanrı şöyle derdi o zaman:

Ah!

Ne çok dikenini vardı ahlat ağacının Tanrım,

Ulaşılamazdı,

Sen sarılmak istesen ona,

O sana sarılamazdı.

Ne çok dikenin vardı Tanrım!

Ne çok isterdim,

Sana sarılamazdım.

Ve şöyle derdim o zaman:

Ah!

Ahlat ahların ağacıydı,
Yaşlanmaya başlayanların,
İtiraf edilememiş aşkların,
Evde kalmış kızların.
Ahlat ahların ağacıydı,
Cezayir nasıl cezaların ülkesiyse,
Öyleydi işte.

Ve etimoloji Eti'lerden kalma
Bir zaman birimiydi yanılmıyorsam.
Ve yanılmıyorsam yalnız insanların,
Kahvaltı edip ağladıkları pazar sabahları yokmuş o zaman.
Mesela o zamanlar
Mutsuz olduğunda insanlar,
Yok olurmuş bazı dakikalar.

Gülümsedim o sıra,
Bazen sevinirim,
Sevinmek nedense hep yedi yaşında
Ve ah.. dedim sonra,
Ah!

Bazen ah diyorum durmadan,
şimdi ben ahlatın başında,
otuz iki yaşımda.

Ahlar ağacı gibi.

Rengârenk çaputlar bağladım yıllarca dallarıma,
Mavi, mor, kırmızı ve yeşil,
İstedim, hep istedim,
Sen iste derdim, iste yeter ki
Vereyim.

Her istediğimi verdim.

Arttım, fazlalaştım,
Eksikli yaşamaktan.

Ahlar ağacıyım, gibisi fazla.

Başka bir şey istemem
Artık beyazlaşan üç-beş tel saçıma,
Hesabımı tam vermekten başka.

Vasiyetimdir:

Dalgınlığınıza gelmek istiyorum
Ve kaybolmak o dalgınlıkta.

At arabasıyla kâğıt toplardı
Her sabah çingene kadınlar.
Üst üste yığılırdı buruşuk kirli kâğıtlar
Şaşırdım
Kadınların mı yoksa kâğıtların mı memeleri kocaman?

Bir zamanlar öfkem beni zora koşardı.
Kızıl yelelerim yapışırdı terli alınıma
Ne eğere gelirsin ne de semere derlerdi bana.

Yeniden doğmuş olurdum oysa,
Öldüğümü sandıklarında,
Yalnızca kâğıtlarda iyi koşan bir at olarak.

Vasiyetimdir:
En güçlülerinden seçilsin
Beni taşıyacak olanlar.
Ahtım olsun,
Yükleri ağırlaşsın diye iyice,
Tabutumun içinde tepineceğim.

2.

Bir göl vardı evimizin karşısında,
Mavi gözleri olan,
Kara yağız bir şehirde yaşamışım meğer yıllarca.

Ya siz,
Nasıl bilirdiniz çocukluğunuzu ey cemaat?
Nasıldı
Öldürdüğünüz birinin cenaze namazını kılmak?

İlk üç vişneyi verdiğinde bahçedeki ağaç

Annem seviniyordu hatırlarım.

Ah demişti.

Ah!

Üç küçük kırmızı dünya verilmişti sanki ona.

Annem çok sevinmelerin kadınıydı.

Bazen sevinince annem gibi,

Rengârenk reçeller dizerim kalbimin raflarına.

Annem çok sevinmelerin kadınıydı,

Sıcak yemeklerin.

Başına diktikleri o taş,

Ne zaman dokunsam soğuktur oysa.

Ben okşadığımda ama, ısınır sanki biraz.

İç ses!

Bu bahsi kapa!

Mutfağa gidip domates çorbası pişirdim.
Çoktandır öksüz olan mutfakta
Buğulandı ve ağladı camlar,
Gözyaşlarını kuruladım perdelerin ucuyla.
Çoktandır öksüz olan dünyaya baktım,
Allah babasıyla baş başa kalmış insanlara,
Poşetin tamamını beş bardak suya boşaltınca,
Sanki biraz rahatladım.
Kazanlar dolusu çorba kaynatsam sanki,
Artık kimse mutsuz olmayacaktı.
Ah.. dedim sonra,
Ah!
İç sıkıntıyla çektiğimiz bu fotoğrafta,
Aynı vampir gibi çıkacağız.
Kırmızı çorbama eklemek doğrayınca,
Sanki biraz ferahladım.
Karıştırdım ve iç ses diye fısıldadım:
Hâlâ aç mısın?

Bir tren geçti yine tam o sıra
Ustura gibi kara,
Düdük çala çala,
Geçti Şiirim in ortasından.
Kes Şunu dedim, kes artık!
Oldu olacak,
Kan kardeŐi olsun ruhumla yollar.
Merak ederdim,
Kesik baŐları ve sarı ışıklarıyla
Nereye gider bu insanlar?
Raylar uzanırdı içimde kilometrelerce
Bir kara yılan gibi,
Bilemezdim menzil neresi?

Ah.. dedim sonra
Ve acilen makas deĐiŐtirdim.
İ ses, diye söylendim,
Raydan ıkma bundan sonra.

Kuyruk sallardı,
annemden kalma maaşım
her üç ayın sonunda.
Sevinirdi,
Kocaman bir kara kediyi okşamış gibi ellerim.
Sarımsak kokulu ve fötr şapkalı amcalarla,
Muhabbet ederdik kuyrukta.
Bizler sarımsak kokan uzun bir dizenin,
Fötr şapkalı kelimeleriydik,
Çürük dişlerimizle bizler,
Dökülmüş harfler gibi kelimelerden,
Saf ve pembe gülümserdik.
Bizler her üç ayın sonunda yeniden doğan bebeklerdik.
Neden ilerlemiyor bu kuyruk derdik,
Neden hep aynı yerdeyiz,
Hayattan söz edilirdi,
Zor denirdi,
Ve ardından susulurdu mutlaka.

Fötr şapkalı amcalardan biri
Ah derdi sonra,
Ah!
Kuyruk öfkeyle kıpırdanırdı o zaman.

3.

"Bir Arap şairi şöyle demiş,
Savaşta yenilen halkına,
Ağlamayın, ağlamayın, acınız azalır!"

Uzun bir dize dayardı hayat her sabah karnıma
Şiir için düelloya gelmiş bir sevgili gibi,
Sorardı:
Daha yazacak mısın?
Hayır derdim,
Artık yazmayacağım.
Ama şöyle denir:
Kılıç çeken kılıçla ölür.
Ama şöyle denir:
Kaderden kaçılmaz.

Ama yazgısını yaldızlı çokomel kâğıtları gibi,
Tırnaklarıyla düzeltemiyor insan.
Yıllarca biriktirdim
rengârenk çokomel kâğıtlarını kitap aralarında.
Âşık olduğumda,
çikolata kokardı kırmızı yazgım.
Hayatıma hayat diyemem artık.
Sarı yazgım her sonbahar onu
biraz daha fazla, ömür yaptı.
Maviye de, yeşile de dili dönmez ömrümün artık.

Kara yazgımı şimdi kim bilir
Hangi kitabın arasında saklıyorsun Tanrım?
Ah.. dedim sonra
Ah!

İç ses, diye söylendim,
Başımda rüzgâr vardı
Başımda uğultular...
Kalbim usulca kıpırdadı
Ve ses çıkarırdı dokununca
Çan çiçeğiyle karıştırırdı onu belki
Bir başkası olsa.
Başımda rüzgâr vardı,
Yine esiyordum
Hızla dönmeye başladı kalbim
Rüzgârgülüyle karıştırırdı onu belki
Bir başkası olsa.
Başımda uğultular...
Fırtına çıktı sonra,
Yaşadığını anladı kalbim,
Böyle yaşanamaz derdi
Bir başkası olsa.

Bir zamanlar meydan okumak isterdim.
Kaç meydanını okudum da bu hayatın
Yalnızca iki harf öğrendim:

A

H!

Ah benim nergis kokulu cehaletim...
Ruj lekeleri bıraktın bardaklarda
Anlatmak isterdin kendini durmadan
Bir bardağa bile olsa.
Ne diyecektin, ne söyleyecektin
Şairlerin şahı olsan,
Bir AH'dan başka.
Bana yıllarca, bunca sözü boşa söyledin.
AH!

Güçlü bir el silkeledi beni sonra
Sanırım Tanrı'nın eliydi,
Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan,
Çok şey görmüşüm gibi,
Ve çok şey geçmiş gibi başımdan
Ah dedim sonra,
Ah!

İç ses, diye söylendim.
Gell
Ahlar ağacından sen de biraz meyve topla.

- **Vasiyetimdir:**

Bin ahımın hakkı toprağa kalsın...

SİZ AŞKTAN N'ANLARSINIZ BAYIM?

Çok şey öğrendim geçen üç yıl boyunca
Alt katında uyumayı bir ranzanın
Üst katında çocukluğum...
Kâğıttan gemiler yaptım kalbimden
Ki hiçbiri karşıya ulaşmazdı.
Aşk diyorsunuz,
limanı olanın aşkı olmaz ki bayım!

Allah'la samimi oldum geçen üç yıl boyunca
Havı dökülmüş yerlerine yüzümün
Büyük bir aşk yamadım
Hayır
Yüzüme nur inmedi, yüzüm nura indi bayım
Gözyaşlarım bitse tesbih tanelerim vardı
Tesbih tanelerim bitse gözyaşlarım...
Saydım, insanın doksan dokuz tane yalnızlığı vardı.
Aşk diyorsunuz ya
Ben istemenin Allahını bilirim bayım!

Çok şey öğrendim geçen üç yıl boyunca
Balkona yorgun çamaşırlar asmayı
Ki uçlarından çile damlardı.
Güneşte nane kurutmayı
Ben acılarımın başını
Evcimen telaşlarla okşadım bayım.
Bir pardösüm bile oldu içinde kaybolduğum.
İnsan kaybolmayı ister mi?
Ben işte istedim bayım.
Uzaklara gittim
Uzaklar sana gelmez, sen uzaklara gidersin
Uzaklar seni ister, bak uzaklar da aşktan anlar bayım!

Süt içtim acım hafiflesin diye
Çikolata yedim bir köşeye çekilip
Zehrimi alsın diye
Sizin hiç bilmediğiniz, bilmeyeceğiniz
İlahiler öğrendim.
Siz zehir nedir bilmezsiniz
Zehir aşkı bilir oysa bayım!

Ben işte miraç gecelerinde
Bir peygamberin kanatlarında teselli aradım,
Birlikte yere inebileceğim bir dost aradım,
Uyuyan ve acılı yüzünde kardeşimin
Bir şiir aradım.
Geçen üç yıl boyunca
Yüzü dövmeli kadınların yüzünde yüzümü aradım.
Ülkem olmayan ülkemi
Kayboluşumu aradım.
Bulmak o kadar kolay olmasa gerek diye düşünmüştüm.
Bir ters bir yüz kazaklar ördüm
Haroşa bir hayat bırakmak için.
Bırakmak o kadar kolay olmasa gerek diye düşünmüştüm.

Kimi gün öyesine yalnızdım
Derdimi annemin fotoğrafına anlattım.

Annem

Ki beyaz bir kadındır
Ölüsünü şiirle yıkadım.

Bir gölgeyi sevmek ne demektir bilmezsiniz siz bayım
Öldüğü gece terliklerindeki izleri okşadım.

Çok şey öğrendim geçen üç yıl boyunca

Acının ortasında acısız olmayı,

Kalbim ucu kararmış bir tahta kaşık gibiydi bayım.

Kendimin ucunu kenar mahallelere taşıdım.

Aşk diyorsunuz ya,

İşte orda durun bayım

Islak unutulmuş bir taş bezi gibi kalakaldım

Kendimin ucunda

Öyle ıslak,

Öyle kötü kokan,

Yırtık ve perişan.

Siz aşkı ne bilirsiniz bayım

Aşkı aşk bilir yalnız!

KALBİMİN EN DOĞUSUNDA

Aşkın kanununu tahsil etmişim kalbimin en doğusunda
İçimde yağmur duasına çıkmış birkaç köy
Birkaç köy sular altında.
Kalbimin doğusu,
Her resme güneş çizen bir çocuktü.
Gam yükünün kervanları yürürdü dudaklarımda
Kavrum ve çatlaktı dudaklarımin toprakları.
Ölümün ötesinde bir köy vardı
Orda, uzakta, kalbimin en doğusunda
Şimdi bana yalnızca
Dertli türkölere duyduğum karşılıksız aşk kaldı.

Güzel beyaz bir tay doğururdu her sene hafızam
Yorgundu oysa
Durmadan, durmadan hatırlamaya koşmaktan.

Kalbimin doğusunda bir yalan dünya vardı.
Okyanusları mavi olmayan.
Benim için hayat,
Kalbi kalpazanlıktan kırk sene yatmış çıkmış bir adamdı.
Geçmişim acıyor şimdi, yalnız benim değil
Benim ülkemin geçmişi de acıyor mesela.
Bilirdim oysa ilk badem ağaçları çiçek açar baharda.
Bilirdim çiçek satan çingene kızlarını
Onlar bütün şimdileri, bütün zamanlara
Bir gül parasına satardı.
Oğlan kıza bir gül alsın
Bilirdim odur en kırmızı zaman.
Adına aşk diyorlardı
Kalbimin doğusunda bir yalan dünya vardı.

Kim bir şairi kırsa
Şair gider uzun bir dizeyi kırar mesela
Bilirim kim dokunsa şiire
Eline bir kıymık saplanacak.
Bilirim kırılmış dizeleri tamir etmez zaman
Yorgunum oysa
Durmadan kendime bir tunç uyak aramaktan.

Aşkın kanununu tahsil etmişim kalbimin en doğusunda
Boş salıncaklar gibi gıcırdayarak konuştum karanlıkla
Kediler gibi mırıldanarak
Alkolden bir denize bıraktım kalbimi
Kırmızı bir sandal gibi,
Arka sokaklarda sarhoş konuştum karanlıkla.
Avuçlarımla konuştum,
Allah büyüktür diyen insanlar gibi.
Kedi dili bisküvilerinin bir pastayla konuşması gibi
Yumuşak ve kremalı konuştum onunla.
Baharda leylaklar açardı boynumda
Mor ve pembe konuştum karanlıkla
Gece açılıp gündüz kapanan bir parantezdim,
Sözler vardı içimde işe yaramayan
Sözlerle konuştum karanlıkla...
Önce söz yoktu kalbimin en doğusunda
Sözler...
Bir yağlı urgandı acıyı boğmaya yarayan.

SAMSON VE DALİLA

Heceleme beni artık Allah'ım

Bırak okunaksız kalayım

Kaderimin hepsi pek iyi olmasın varsın

Bak, ömrüm eriyor işte

Çocukluk fotoğrafımdaki kardanadam gibi yanı başımda

Bak, ilkokul talebesi kalbimden

Yine karne parası istiyorlar

Bir gecekonduda oturuyor kalbim oysa

Yağmur yağdıkça

Bir gecekondunun damı gibi içine doğru ağlıyor

Saçlarımda dolunay taneleri eriyor
Saçlarımda bir kızıl derili reisi
Oturmuş barış çubuğu tütürüyor
İsmi: Mehtapta öpüşen iki sevgili
Kalbim küs oysa, kalbim yalnız bir kovboy
Nedense şimdi evinden çok uzakta

Saçlarım düşler görüyor
Rengârenk uçan balonlar havalanıyor her telinden
Saçlarımda kiraz bahçeleri
Salıncak kuruyor dallarına çocuklar
Hep ben düşüyorum, hep ben,
Ben:
İsmim kara bereli iki çocuktan biri
Ben çocuklardan biri,
Fazla yaramaz.
Ne zaman ağlasa
İskambil kupası damlıyor gözlerinden
Rest diyor hep, rest. Ne demekse?
Ben çocuklardan biri,
Fazla yaşamaz
Ne bir sarmanı var okşayacak
Ne zamanı.
Zamanı sarışın bir kedi olarak yarat baştan Allah'ım
Bırak okşayayım.
Esirge ve bağışla beni gerçekten
Bırak düşlerimde kaybolayım.

**Bir boş beşik hikâyesinin olmayan çocuğuyum.
Kanadı kırılan kartal da benim beddua etsem.
Bir ağıt olarak yak beni Allah'ım
Parmaklarına kına olayım hayatın.
Affet bu siyah ve transparan duayı.
Ben zaten gecenin arka cebinde falçatayım.**

POLLYANNA'YA SON MEKTUP

*Aşk mektupları elbette yakılmalı,
geçmiş en soylu yakacaktır.*

Nabokov

Muhabbet kuşumuz öldü

Arkasında uçuşan tüyleriyle mavi bir sonbahar bırakarak

Biliyorsun ölüm, mavi boş bir kafestir kimi zaman

Acıyı hangi dile tercüme etsek şimdi yalan olur Pollyanna

Uyumadığım gecelerin sabahında
Gözaltıarımdan mor çocuklar doğardı
Mor çocuklarıma ninni söylerdi sabah ezanları
Fırtınada ters çevrilen şemsiyelere benzerdi
Duaya açılan avuçlarım
Avuçlarıma kar yağardı
Kimi zaman tipi...
Kaç kere avuçlarımda mahsur kaldım.
Birkaç kış geçti Pollyanna
Ben hep mahzun kaldım.
Kocaman bir kardanadam yaptı içime bir çocuk şair
Tuhaf şarkılar mırıldanarak: Şiirime kenar süsü olsam ben
Bir kenar süsünün gülü olsam ben
Sarı deftere tuttuğum bir günlük
Aşk olsam ben...

Sonra yazları

Yaseminlerle sarmaş dolaş bir balkonum oldu

Balkon yaseminlerle sevişirdi

Yaseminler yaseminlerle sevişirdi

Rüya hülyayla sevişirdi.

Ben o beyaz ve güzel kokan çadırın altında

Geceyle sevişirdim.

Bir davet gibi otururdum balkonda

Beyaz bir örtü gibi sarardım acılarımı başıma

Ben sevgilisi çile olan bir gelindim Pollyanna

Gel derdim gel, kim olursan ol yine gel...

Çiçekli bir düğün davetiyesi gibi otururdum balkonda

Yıldızlar ürkerdi, titrerdi davetimden

Aydın etrafında beyaz bir hâle dönerdi.

Bileklerimi uzatırdım çıplak, beyaz ve ince

Işıktan bir kelepçe istedim yüz görümlüğü olarak Pollyanna.

Secde eden alınımı,

Şarap içen dudayımla öpmek istedim.

Dizlerimde ve dirseklerimde nasır tutan arayışımı

Beyaz bir merhemle ovmak istedim.

Beyaz bir günahı aramak kimi zaman Pollyanna...

İtiraf etmek gerekirse

Domates-biber biçiminde tuzluklar aldım pazardan

Kalp şeklinde kütblaları

Kalbimde söndürülmüş birkaç sigaradan kalan kül

Yetmezdi yeniden doğmaya.

Orhan Gencebay dinledim itiraf etmek gerekirse

Bedelini ödedim ama Pollyanna

İtiraf artık tedavülden kalkmış bir kâğıt para.

Hayatım bir mutsuzluk inşaattıdı Pollyanna
Çimento, demir, çamur...
Duvarlarımı şiir ve türkü söyleyerek sıvardım.
En üst kattan düşerdim her gün
Esmer bir işçi gibi dilini bilmediğim bir dünyaya
Hayatım bir mutluluk inşaattıdı Pollyanna
Sana ve mutluluğa yazılmış mektuplarıma
Cevap beklediğim zamanlarda.

Benim bir köyüm olmadı.
Hiçbir şehir karlı sokaklarıyla bana
Pazen gecelik giymiş bir anne gibi sarılmadı.
İstanbul'u evlat edinsem
Benimsemezdi nasıl olsa otuz yaşında bir anneyi
Yüzyıllarca yaşamış bir çocuk olarak.
Mütemmim cüz olamadım hiçbir aşka Pollyanna
Bir kitaba bir cüz olamadım.
Yukarıdan aşağı, yedi harfli battal boy bir intiharı denedim.
Hiçbir bulmacayı tamamlayamadım.
Bir kediye okşasam ellerim yumuşardı
Biri okşasam bir yumuşardı
Bire "BİR" olamadım.

Fırfırlar olmalıydı oysa hayatımın kenarında Pollyanna
Kırmızı puanlı bir şiir olarak uyumalı, mor puanlı uyanmalıydım.
Pişman olmamalıydı orada olmalarından yeşil farbelalarım.
Bir çingenenin çıkardığı dil olmalıydı şiirlerim.

Sana bu son mektubu,
Artık senden mektup beklemediğimi söylemek için
yazıyorum Pollyanna
Son şiirini yazmaya cesaret edememiş bir şair olarak.

MÜSVEDELER

*"Tekirdir tekerlenir bir saranı bulunmaz,"
diyen o adama...*

1.

Anlatarak bitiriyorum hayatımı
Bilmiyorum başka nasıl bitirilir bir hayat
Bir çiçek çizdim bu akşam avcuma
İsmi her şey koydum.
Simli ojeler sürdüm yalnızlıktan sıkıldığımdan.
Müsveddesi gibi şimdi tırnaklarım
Yıldızlı bir gecenin.

Yıl 2000

Tekke ve zaviyeleri kapatıldı kalbimin
Tombul güvercinler dolaşırdı kiremit çatısında
Bulutlar akardı paçalarından, uğuldarlardı.
Kuşların şarkılarından anlarım.
Kimse hayra yormaz beni
Kuşbaz ve uçmaya meraklı,
Ütüsüz giyerim karabasanlarımı
Sakarım, sık sık çarpar deviririm yazgımı
İçimdeki suyu döktükten sonra işte, ondan sonra
Şikâyetim yok, rahatım.

Taşralı ve safım.

Yağmurda unutulmuş bir Tanrı'yla ahbabım
Balkonda asılı kalır günlerce gökkuşağım,
Deterjan reklamına çıkacağız biz ikimiz Tanrı'yla
Ben böğürtlen lekeli çocuğu oynayacağım,
O kirli beyaz gömleğim.
Ah bir de şu gömleğe, göynek diyecek kadar
Cesur olaydım.

Teyzem öldü.

Kırkı yeni çıktı
En iyi hikâyeleri ölümler anlatır
Ölümlerin anlattığı hikâyeler
İnşirah suresi gibi insanı ayartır.

Kırmızı günleriyim ben takvimlerin
Okullar tatil oluyor ben söz konusu olduğumda
Şeker istemeye geliyor çocuklar.
Oyun oynuyoruz.
Sağlam bir halatla çekiyorum acıyı kendime doğru.
Siyah iş günleri müdahale ediyor hayatıma
Mor bir köşe yastığı gibi isyankâr oturmak istiyorum,
Ben oysa divanın en ucunda.
Çorba pişirmek istiyorum,
sonra kalkıp ekmek kızartmak,
Bıçağın ucuyla kazımak aşkı fazla kızardığında.
Söyleyin ateşe,
Ruhunu üflemesin benden gayrısına.
Çiçek silindi bu sabah ellerimi yıkadığımda
"Ellerim bomboş..."
Kötü şiirlerden koru beni Tanrım
Amin!

2.

Bir şaşkınlık şarkısı olarak besteliyorum aşkı
Kaprisli notalar, huysuz sololarla
Bekçisi olmayan geceler denk geliyor bana,
Çaresiz bekliyorum,
Düdük çalıyorum,
İki el ateş ediyorum havaya.
Gecenin bir yarısı oturup ağlıyorum bir çocuk parkında
Ulumak gibi ağlıyorum
Köpekler koşuyor sağımda solumda
Tanrım!
Diyorum sadece
Başka bir şey diyemiyorum zaten o an.
İyi niyetli ve sevimli bir kızıdan kalanlar
Sallanıyor durmadan boş salıncaklarda
"Üzgünüm" diyor,
Bir mutluluk şiiri yazamam bu saatten sonra!

Yoksul çocuğuydun sen benim 23 Nisan sabahımın
Şiir okutmadım sana, folklor oynatmadım.
Yoksulluk diyorum,
O an,
Ucuz lafların çalılarına takılıyor şiirim elbiseleri.
Sen tuz ol en iyisi sevgilim
Ben ekmekle duruma müdahale edeyim.
Bırak hazır soyunmuşken
Kuru öksürüğüne elma kabuğu ve tarçın tavsiye edeyim.
Tasfiye ettiler beni kediler aralarından
Yâr olmaz bundan sonra sarmandan sana.
Beni tasfiye ve tavsiye arasındaki karışıklıkta
Müsait bir yerde bırak sevgilim.
Hem otuzumu geçtim azıcık
Gerisini ben yürürüm artık.
Çizgili olsun, buruşsun yüzü,
Şiirlerim için yaşlanma etkilerini geciktirici krem
kullanmayacağım.

Yokuş aşığı şarkımı söyledim, sarhoş
"Kanatlarım vardır benim uçarım"
Koşup kaşe kabanından yakalardın uyduruk şarkılarımı
Ne çok ısıttın beni,
Ne çok ısıttım seni,
Buruştı ve kirlendi
23 Nisan'da takılan simli ve tül kanatlarım
Kurtulamadım, üstümde kaldı.
Ben sevgilim...
Bir çocuk bayramı gibi yaşamak isterdim her aşkı
Cezaya kaldım.
Bir mutluluk şiiri yazamamaktan dolayı
İmlâmı iyice bozsam da fark etmez artık.
Kime ne "de-da"ları ayırmamam?
Noktalarda durmasam,
Bir ünleme koşsam yalnızca,
Sonu uçmak olan bir çığlığa.
Kime ne anlatarak bitirsem hayatımı?
Ölümüne de bir şiir yamar nasıl olsa birileri artık.

3.

Bazı vakitler tren geçiyor evin yakınından
Yaşlanıyorum pencereden her bakışında
Anna Karenina'yı taklit ediyorum zaman,
Atıyor kendini raylara.

Neden her aşk

Bir kadının cenazesini kaldırır mutlaka.

Sevdiğim adamlar çarpıyor camlarıma

Bir kelebek gibi kocaman, kara

Pervazlarımda kuruyorlar sonra

Begonya tozlanıyor,

Unutmanın gözyaşları sanki bu tozlar.

Annemin temizlik günleri gibiyim

Yorgun, solgun ve beyaz.

Kardeşim ayağını sallıyor sevdiği şarkılarda

Birini çok sevmek gibiyim

Sütle siliyor tozlarımı kardeşim.

Kestane pişiririz diyoruz kışa sobada

Hayallerimiz çatlıyor sonra, çıtırdıyor, kızarıyoruz.

Bu Őiirden bir bölümü attım

Kilometrelerce uzağa

TavŖanlı pijamalarımıla balkona çıkıp el salladım ardından

Benzin istasyonunda sigara içiyordu bir dize

Havaya uuracaktı Őiirimi az daha,

Attım.

Lokum getirmiŖti ve kitap,

Ben ruhunu getirsin istemiŖtim oysa.

Onu da tam buradan attım.

Ben ne de olsa yakıp yıkanlar listesinde

l ya da diri arananlardanım.

Bir DoĖuŖ Ŗarkısı syletiyorum bazen hayatıma:

"Aramızda uçurumlar söz konusuyken"

Uurumlarda tenzilat varken hazır

Ualım, hadi ualım

Ben nasıl olsa

Bu müsveddelerin ortasında yalnızım.

KARINCA KUMU

Işıl'a...

Yine gittin o karanlık odaya
Karanlık uykularına.
Sen hep gülerdin oysa, gülüverirdin
Bir bakardım eğilmiş su içiyor
Gamzelerinden kuşlar.
Bir bakardım gözlerinde
Güneşli ve sıcak iki hurma.
bir bakardım hayata dikleniyor
Diktiğin horoz ibikleri saksılarda.
Biriciğim, kardeşim ne oldu sana?

Karşiyaka vapurunda alıştı dilim en çok acıya
Acı çaylar içer ve bakardım karanlık sulara
Bir balığın uykusunu düşlerdim
Karanlık sularda kaybettiği rüyaları,
Sigaramdan kopup giden iki kıvılcım
Merak ederdim ne konuşurlar aralarında?
Sen beni hep merak ederdin,
Sen beni hep yemeğe beklerdin,
Seni sıcacık evimizde bulduğumda
İki kıvılcım buluşmuş gibi olurdu
Balığın karanlık uykusuyla.
Bir kesmeşeker koymuş gibi olurdun sanki
Dilimin ucuna.

Berekettir diye hani geçen hıdrellezde
Karınca kumu toplayıp getirmiştin
Kimse bereketi öyle getirmedi bana
Küçük, küçücük bir torbada
Az geri cüzdanımda hâlâ kâğıtlar,
Ama bozuklar harmandalı oynuyor,
Zil oluyor parmağımın ucunda,
Küçücük insanlar şimdi czdanıma her bakışımda
Neşeli bir ateşin üstünden atlıyor.
Kardeşim, biriciğim, kimse yoksulluğ benim için
Böyle sevimli kılmadı şimdiye kadar.

Kötü rüyalar görürdüm durmadan
Bağırırđı bir yaşlı kadın:
"Mavi alevlerin ortasına,
Bu kırmızı elbise giymiş kadın yakışır."
Sanırım birileri beni yakacak
diye tuttururdum sabahları.
Ateş iyidir derdin sen, başarıdır,
Çok şeyler başaracaksın.
Kardeşim, biriciğim sen olmasan,
Ablanın kbuslarını kim hayra yorardı?

Yine glsen, glversen,
Ben böyle saymazdım
arafımdaki kırmızı glleri o zaman.
Sayıyorum, sayıyorum
Hi bitmiyor gller,
sensiz hi bitmiyor zaman.
ıksan o karanlık uykudan,
Kilerde fazla gneimiz kalmı mı bir baksan.
Bütün serotonin geri alım inhibitörleri birleseler
Geri alamazlar nk,
hayra yorulmu bir rüya kadar sevinen hayatı,
geri alamazlar bir avu karınca kumunun huzurunu.

Kardeşim, biriciğim
Bazı yaralar yararlıdır buna inan,
Bazı yaraların ortasından küçücük bir el,
Sanki geçmişine çiçek uzatır,
Bazı yaralardan sızan kanla,
Tüm geleceğin yıkanır.
Bazı yaralar...
Sayıyorum, sayıyorum
Hiç bitmiyor güller
Sensiz hiç bitmiyor zaman.
Belki saymayı mutsuzlar bulmuştur.
Mutsuzlar hep sayar.
Bizler mihsabıyız hayatın,
Tam on gün oldu,
Gamzelerinden su içmiyor kuşlar.
Kardeşim, biriciğim
Hadi çık o karanlık odadan.

AĞLAYAN KAYA

Ben şiirin nefret taşı
Büyük bir Amerika keşfettim ruhunuzda
Ben başarıların Kristof Kolomb'u
Ne duruyorsunuz hadi alkışlayın!

Cennete gitmek istedim otostopla,
Cinnete kadardı tüm yollar oysa,
Tüm hayatı okşamak istedim kedilerin şahsında
Tüm sarı, tüm kara, tüm yumuşak.
İlk sevgilimle bir kilisenin bahçesinde buluşurduk,
Bir mezarlıkta öpüştük ilk defa,
Rengârenk boncuklar saçılmıştı benden her tarafa,
Kapkaraydı ama toprak.
Binlerce ruhu taciz etmiş bir ilk aşk
Tanrım sorarım sana neye yarar?
İpek yolunda ipektim o zaman
Baharat yolunda baharat.
Aşk kırmızı atlastı,
Ten Greenwich başlangıç meridyeni
Yağmur yağardı, durmadan yağmur
Coğrafyadan da anlarım, hadi alkışlayın!
Keşke aşk şiiri yazsam
Ne güzel,
Aktarlara tarçın diye satardım
Ticareti de öğrendim bakın,
Hadi alkışlayın.

Cesaret sanırım bir çeşit esaretti,
İskat edilmekti mirastan
Tüm malvarlığını veremli kıza bırakmak
Ananın vasiyetini çekirdek külâhı olarak kullanmak
Korkuyorum ama artık
Hadi alkışlayın!

Cesaretim bir süredir gözaltında
İhzar müzekkeremi kendim yazdım
Tehlikeli sayılmam artık.
Kalbimi kalın bir kitabın arasında kuruttum
Onu orada
Beş parmaklı bir çınar yaprağı gibi unuttum.
Kalbim!
Şiirim Hacer'ül esved taşı
Hadi ama baylar,
Bakın kaldıramıyorum,
Yardım edin de şunu yerine koyalım.

Hay!

**Keşke susmanın muhabbet kuşu olaydım.
Ters Pinokyo olmak istiyorum Gepetto Usta**

Kötülöklere boğulup

insanlıktan çıkmak istiyorum artık!

Kafam karışık ama

Yetişir!

Bir beyaz balinanın karnında uyumak istiyorum artık.

Camdan pabuçlarım kırık

Prens de bulamaz beni artık.

Hayata söyleyin bundan sonra gitsin

Anlamını masalarda arasın

Hay!

Ben sizin ruhunuza çiçek aşısı yapayım

da çiçekler açsın ruhunuz.

Hadi alkışlayın!

Biliyorum hâlâ biraz safım.

Keşfettim

Küçük ruhlarınızdaki büyük Amerika'yı

Hadi alkışlayın!

BU SİZİN BAŞARINIZ.

PARAGRAF BAŞI

Bir roman yazmaya baŐladığım o gece için...

Yalnız bırakma beni bu paragrafın başında
Bu boşluğu bir masal doldurmaz
Kanalizasyondan fırlar bir cadı,
Başını engizisyona çarpar.
Ölürüz belki ikimiz de ucuz bir aşk romanının sonunda.
PatlamıŐ mısıra benzerdi senin mısraların
Isınır ve patlardı
Beyaz çiçekler açardın sonunda
Bahar dallarının hatırına beni anla.

Küçük bir tırtıl gibi büzüştüm yatağında
Hep böyle uyudum yıllarca
Sanırdım,
Bir gün doğuracak beni bu yatak
Son ve o en büyük sancıyla
Sanırdım
Tanrı bırakmış beni kocaman parmağıyla
Bu yumuşak çiçeğin ortasına
İçimde bir kedi durmadan oynardı
Parmak kızın DNA sarmalıyla
Alice'den çalıntı gözyaşlarım
Çiğ taneleri olurdu sabahları yastığımda.
Ömrüm geçti bir çiçeğe benzemekle
Hangi hayat süslendi senin için bu kadar.
Su getirirdim perilerine küçücük avuçlarımla
Beni anla.

Kurşun kalemin hatırına beni anla
Razıyım uçsun bu şiir silgi tozlarının kanatlarında.
Toprağın seviyesine ineceğim
Anlamalı beni mezarım da
Bir uyağa takıldım, düşmeye razıyım
Artık beni anla.

Annemin bir şiir defteri vardı
Yaprakları gitgide sarardı
Hep sararan bir şey olarak kalmışsın aklımda.
Sanırdım
Bu dünya karaciğerinden hastadır
Sanırdım
Boyama sarışın bir kadındır zaman
Hep hayatını anlatır.
Eski bir şiirsin sen, unutulursun, unutma
Dekolten fazla kaçmasın aman,
Ayıplarlar sonra Anadolu yakanı kapa
Konuşma, konuşmak istemezsen
Ben konuşurum tavanda koşuşan ışıklarla
Hep aynı şeyi söylerim
Beni anla.

Yeni bir şarkıya başla
Hem şarkı dediğin şarttır yaşamaya
Şarka gittin geldim ardından
Hatırla orada fıskiyesi dönen havuzlar vardı.
Kalabalık avlular, yüksek duvarlar
Başımız döndüydü hatırla
Sürmeleri ne karaydı kadınların
Herkesi bir yere sürer ya dünya
Gözlerine sürülmüştü orada kadınlar.
Belki sen yoktun orda
Güller vardı.
Ben bir şair olarak güllerden bıkmamıştım daha,
Ba'su ba'del mevt
Hayata daha çok vardı
Beni anla.
Hatırla tavus kuşları vardı
Âşık olunca kanatlarından mavi güneşler doğardı.
Ben doğmamıştım daha hatırla.
Bir teleğini senin için saklamıştım
Bak, işte burada.
Susan kadınlar vardı
Ben susamamıştım
Ama herkes içmişti.
Belki de sen yoktun orada.

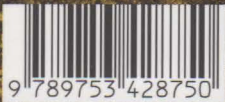
Aklımın taş kaldırımlarında dolaşırdı adamlar
Ayak seslerini dinlerdim
Perdem aralıktı, ışığım açık
Nedendir diyordum durmadan
İnsanın derisine bu kadar güzel bir resim çizmiş Allah
Sanırdım
Allah olmasa çöpten adamlar gibi yakışsız çıkardık
fotoğraflarda.
Ağlamıştık
Boyalarımız aktıkça ferahlamıştık hatırla
Gözyaşlarımız siyahtı
Sanırdım
Yanağımın sıcağına göç ediyor kırlangıçlar
Beni anla.
Geçti ömrüm iklimden iklime
Yuva yaptım kaç paket ciganarın bacasında
Yorgunum, kahvem çamur gibi
Batmaya da razıyım, artık beni anla
Yeter ki sen beni
Hiç yazamayacağım bir romanın kollarına atma.

Güçlü bir el silkeledi beni sonra
Sanırım tanrının eliydi,
Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan
Çok şey görmüşüm gibi,
Ve çok şey geçmiş gibi başımdan
Ah dedim sonra,
Ah!

İç ses, diye söylendim

Gel!
Ahlar ağacından sen de biraz meyve topla.

Metis Edebiyat | Şiir
ISBN-13: 978-975-342-875-0

9 789753 428750

Metis Yayınları
www.metiskitap.com

